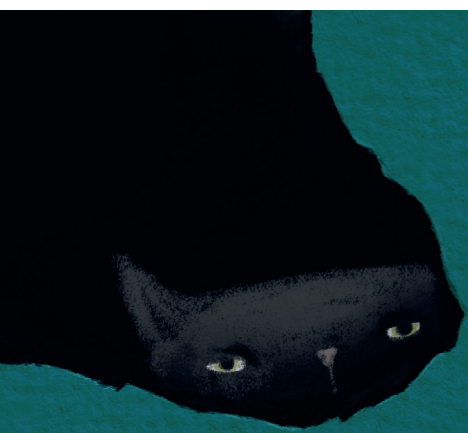

FERDINANDS
UN **PŪ**

© LINA ŽUTAUTĖ, 2012, 2021
© LEIDYKLA „ALMA LITTERA“, 2021

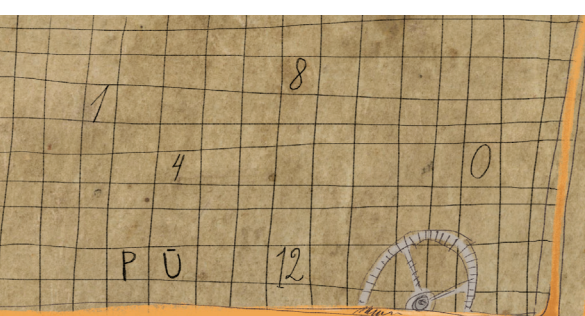
FERDINANDS

UN PŪ

LINA
ŽUTAUTE

No lietuviešu valodas
tulkojusi
Dārta Ungure

Handwritten text in a cursive script, likely Latvian, appearing upside down. The text is partially obscured by other elements.

A t K r i t u M i

Small text on a paper fragment: "see. Atvirose kaulo 1989 m. nojē - Natalija kul-

1786

AK.

nevatadzijs

Skaistākais runcis

– Labdien, – runcis laipni sveicināja sabijušos Izgāztuves jaunpienācējus un steidzās piebilst: – Esmu skaistākais un... – Viņam tā vien mēle niezēja nosaukt sevi par “slaveno un bagāto”, taču kļūt slavenam nebija izdevies, arī bagātības nebija nekādas, tāpēc nācās vien piebilst: – ...uz slavas sliekšņa nedaudz aizkavējies, gandrīz ievērojamais un jau drīz visiem zināmais runcis Ferdinands! Bet šis ir mans... – Šurpu turpu skraidelējošo sīko šuneli Ferdinands neuzskatīja par draugu, drīzāk – par savu uzticamāko pielūdzēju. Tā kā maziem šuneļiem, pēc runča domām, gari vārdi nepiestāv, viņš to nekad neizrunāja līdz galam. – Šis ir mans Pū.

– Pūciņš, – klusi izlaboja sunītis un paluncināja astīti. Sava vārda pirmo zilbi Pūciņš vienmēr uzsvēra daudz vairāk par pēdējo. Tas tāpēc, ka vēlējās ātrāk izaugt.

Runcis Ferdinands Izgāztuvē dzīvoja jau sen. Padzīts, varbūt aizbēdzis pats (šo savas biogrāfijas daļu viņš atstāstīja miglaini), Ferdinands Izgāztuvē nokļuva tāpat kā daudzi citi – tukšais vēders pats parādīja vajadzīgo virzienu. Protams, šī nav vieta, kura iepatikas no pirmā acu uzmetiena. Pat ne no otrā. Tomēr, palūkojies vērīgāk, runcis negaidīti saprata: Izgāztuvē viņš ir pats skaistākais! Un tas, uzskatīja Ferdinands, ir taisnākais ceļš uz slavu. Tāpēc, pievēris acis uz dažu Izgāztuves senāko iedzīvotāju ņurdēšanu, viņš nolēma te palikt.

Nr. 749136

● Sviežų figų
● pomidorų
● baklažanų
● 1 saldzioji
● paprika
● garnyrai

spor tuoti
itūr - kuh
ni lapū nen
raimėnys an
Klaipėdoje
arolo ikalbi
ose. Atviro
vieta (pirm
int

kompa V

uza
su bulvė
u mo da
atimulo
perabo
sna

Patiesībā jau Ferdinands nebija tāds skaistulis, par kādu sevi uzskatīja. Protams, viņš bija diezgan prāvs un gandrīz pusgalvas tiesu garāks par pārējiem Izgāztuves kaķiem. Viņa sarkanbrūnais kažoks bija gluds un mirdzēja saulē, bet baltie vaigi un pakakle liecināja par neparastu izcelsmi. Kā par nelaimi, visu izskatu bojāja aste. Iespiesta gaļas veikala metāla durvīs, tā bija kļuvusi uz pusi īsāka. Tomēr Ferdinands ilgi par to neskuma, nosprieda, ka skaistam runcim īsa aste pietāv labāk, un šo trūkumu sāka uzskatīt par savu priekšrocību.

Diemžēl topošās Izgāztuves zvaigznes piekritēju loks bija diezgan niecīgs un jaunus dalībniekus īsti nepulcēja. Turklāt tie daži tāpat ātri izklīda, pamanot kaut ko neredzētu. Izgāztuvē ierastās netirās atkritumu mašīnas vietā ieripoja kariete, kuru vilka milzīgs, pinkains zirgs. No nāsīm viņam plūda garaiņi, grožus turēja sīks, salicis vecītis ar bērnišķīgu seju, uz zirga muguras tupēja savāds pērtiķītis ar cepuri pakausī un dumji vaibstījās.

– Muļķi! – iesaucās Ferdinands, jauniņajiem aizskrienot, un tēloja, ka nav pamanījis neparasto karieti.

– Ejam mēs arī, tur noteikti būs ļoti interesanti! – Pūciņa acis mirdzēja ziņkārībā.

– Un kas tur tāds interesants? Īsts stulbeņu bars. Ne-e, es labāk te pastāvēšu, paskatīšos, parādīšu sevi. Tu, ja gribi, ej, tādu kā tu tur netrūkst, – nicinoši šņāca runcis un sāka rūpīgi mazgāt savas garās, baltās ūsas.

Sunītis aizdrāzās pakaļ karietei.

Skaidrības labad vajadzētu bilst dažus vārdus par Pūciņu. Patiesībā viņš nemaz nebija ļoti mazs, bet gan neliels un visai daiļš sunītis, balts ar melniem plankumiem uz purniņa un astes galiņa. Pūciņš neatcerējās, kā nokļuva Izgāztuvē, bet lauku žurka reiz stāstīja, ka todien parādījās spīdīga mašīna. No tās izkāpa resnīte rūtainā kleitā, uzmanīgi nolika ar lenti apsietu kasti un žigli aizbrauca prom. Skaidrs, ka žurka steidza noskaidrot, kas tur ir. Un kastē bija Pūciņš.

Suņuks to pārāk neņēma pie sirds. Varbūt vēl bija par mazu, lai kaut ko saprastu.

Kariete

Kariete izskatījās iespaidīgi. Nokrāsota spilgti oranžā krāsā, izraibināta smalkiem ornamentiem, tā radīja sajūsma ikvienā, kas to ieraudzīja. Un Izgāztuvē skatītāju netrūka nekad.

– Lūk, to es saprotu! Tas zirgs droši vien ir ļoti spēcīgs! Piesargies, vēl nomīs tev kāju! Tik paskatieties: varbūt karaļi atbrauca! Kādi lieli riteņi! – skanēja no visām pusēm. Četri suņi, desmit kaķi, vārnu bars, dažas trek-nas žurkas – šis allaž ziņkārīgo pulks dega nepacietībā uzzināt, kas brauc tajā kariatē.

Beidzot – čīks! – karietes durvis atvērās. No sākuma izspraucās ar lakatiņu apsegts krātiņš, tad parādījās kalsnas, matainas rokas, kas to turēja. Pēc rokām iznira neredzēts radījums. To ieraudzījuši, suņi ierāva asti un spruka malā. Kaķi uzmeta kūkumu un šņākdami atkāpās. No žurkām pat smaka nepalika. Šī būtne nedaudz atgādināja cilvēku, jo staigāja uz divām kājām, taču tās galva tiešām nebija cilvēka: saulē spīdēja kails galvvidus, sānos rēgojās zili, matiem līdzīgi sari. Puse sejas balta, puse – dzeltena. Deguna vietā sarkans bumbulis. Kājas svītrains un platas kā maisi. Bet viņa pēdu garums – veselas trīs kaķa astes! Šis dīvainis bija

jocīgi lēnīgs, kāpdams no karietes, viņš ar savu garo pēdu aizķērās aiz riteņa un – plaukš! – iegāzās tieši melni brūnajās Izgāztuves smiltīs. Grabēdams no rokām izkrita krātiņš ar kaut ko pūkainu iekšā.

– Ka tevi pērkons! Tfu! – Dīvainis elsdams piecēlās, ar lakatiņu dusmīgi notrauca pielipušos netīrumus un, pat neatskatījies uz nokritušo krātiņu, ierāpās atpakaļ kariatē.

– Nūūū! – Vecītis noplikšķināja pātagu, zirgs iezviedzās un izkustināja karieti no vietas, bet pērtiķis vēl pēdējo reizi savilka seju jocīgā grimasē.

Dīvainis jaunpienācējs

Izgāztuves iedzīvotāji steidza tuvāk. Kā jau ierasts, pirmā pie krātiņa pietipināja lauku žurka. No sākuma ar zobiem pārbaudīja krātiņa restes – tās bija izturīgas un nepārgraužamas. Pēc tam, saņēmusi drosmi, izbāza starp tām ķepiņu un pabikstīja pelēko kažokādas kamoliņu, kas atradās iekšā. Kamoliņš satrūkās, atritinājās: parādījās īsas kājas, uzradās aste un apaļīgas ausis. Krātiņā ieslodzītais atgādināja treknu, resnvēderainu vāveri.

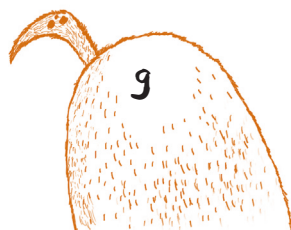
– Tiš! – Pamanījis žurku, radījums necik nesabijās. Viņš ziņkārīgi palūkojās apkārt, smagi nopūtās un, veikli kaut ko pagrozījis, atvēra krātiņu.

– Tiš, tiš! – tas murmināja, rāpdamies uz krātiņa. – Atradusies kailaste!

Bet žurka bija drosmīga, pat nedomāja bēgt. Pamazām no visiem nostūriem sāka list arī citi un tuvojās pelēkajam radījumam.

– Āre... – pelēkais iestēnējās un ātri iemuka būrī, aizcērtot aiz sevis durtiņas.

– Kas tu tāds? – pirmā ierunājās lauku žurka. – Nebaidies, te visi savējie!

– Kas, kas, kas? – cits caur citu interesējās jau dūšu saņēmušie suņi. Arī kaķiem un vārnām šis jautājums nedeva miera, tāpēc tie satupās aplī ap krātiņu, gaidot atbildi.

Pūciņš izspraucās cauri ziņkārīgo pūlim un, izbāzis savu slapjo degunu starp restēm, maigi teica:

– Es esmu Pūciņš. Kas tu?

Pelēkais tupēja, ar asti aizsedzis acis, un viss trīcēja.

– Nebaidies, te tiešām visi savējie, – iedrošināja sunītis.

Beidzot pelēkais norima. Tad pavilka nost asti vispirms no vienas, pēc tam otras acs, paošņājās ar ūsaino purniņu un, izstiepis kaklu, palūkojās apkārt.

– Ak, varbūt tev arī ir taisnība, – aizsmakušā balsī nomurmināja pelēcis un piesardzīgi izlīda no krātiņa. – Man par to vajadzētu priecāties, vai kā? Savējie man patīk. Tikai pārcelties uz šādu vietu nav manā stilā.

Izgāztuves iedzīvotāji saskatījās, taču neviens neko nebilda, tikai klausījās tālāk.

Atnācēja stāsts

– Ļaujiet stādīties priekšā! – Pelēcis pastiepās uz pakalējām, izlieca asti, saspicēja ausis un svinīgā balsī iesaucās: – Mīļā publika, jums par prieku no tāltālām zemēm aiz trejdeviņām jūrām un trejdeviņiem kalniem ieradies dižais magis un burvis, visādu triku meistars un čūsku vārdotājs, nākotnes pareģis un uguns rijējs, brīnumainais un neatkārtojamaš Šin Šilas kungs! Orķestri, spēlējiet maršu!

Tad notika kas negaidīts: Šin Šilas kungs sarāvās kā dzelts, vairākas reizes apgriezās un sāka kasīties. Izskatījās, ka viņš noplēsīs daļu sava

kažoka no muguras un sāniem, kuri jau tāpat vietām bija izplucināti, noraus kreiso ausi, bet aste no tādas trīšanas ņems un nokritis pati.

No sākuma Izgāztuves iedzīvotāji brīnījās klusēdami. Taču drīz vien šur un tur sākās klusa ķiķināšana, kura tūliņ pārvērtās neremdināmos smieklos. Vārnas smējās ķerkstēdamas, suņi ņirdza, vai pie zemes krizdami, kaķi aiz smiekliem teju pušu plīsa, bet žurkas spurdza un zvaigāja no tāda skata. Beidzot Šin Šilas kungs bezspēkā sakņupa tieši pie Pūciņa kājām, Izgāztuves iedzīvotāji jau bija izklīduši kur nu kurais, joprojām slaucīdami smieklu asaras.

– Neskumsti, Šin Šilas kungs, minu – tev ir blusas, – mēģināja mierināt Pūciņš. – Neko jau nepadarīsi. Labāk pavilājies smiltīs un noskurinies, niezēšana noteikti mazināsies.

– Blusas... Fu, es tās ciest nevaru! – Šin Šila nošņaukāja savu mazo deguntiņu. – Lūdzu, nevienam par to nestāsti, labi?

– Labi, nevienam ne pīkstiena! – solīja šunelis. – Bet vai tas kāds noslēpums?

– Jā, tas manas dzīves noslēpums, turklāt ārkārtīgi šausmīgs! Tas uz visiem laikiem sabojāja manu karjeru. – Pēdējos vārdus Šin Šilas kungs izrunāja ļoti klusi, lai neviens cits, izņemot Pūciņu, tos nedzirdētu.

– Kas tā tāda karjera? – Pūciņš iepleta acis.

– Paskat tik, šausmīgs dzīves noslēpums, ha! – Pūciņš un Šin Šila pārsteigumā salēcās. Viņi pat nebija pamanījuši, ka blakus tup runcis Ferdinands un jau sen viņos noklausās.

– Ā-ā, tas tu. – Šunelis atvieglotā pasmaidīja un steidza iepazīstināt jauno paziņu ar Ferdinandu.

– Iepazīsties, šis ir mans labākais draugs – runcis Ferdinands!

– Skaistākais un gandrīz slavens, – nekautrēdamies piebilda Ferdinands un uztaisīja divainu reveransu – noliecās, izstiepdams savu īso asti.

– Ļoti, ļoti patīkami. – Šin Šilas kungs laipni pietupās un, bailīgi paskatījies apkārt, vēlreiz pakasījās. – Varbūt tu arī dzirdēji par blusām?

